

Parijs-Hollywood

Cécile Mury

Parijs-Hollywood

Serieuze filmcriticus Marianne ziet erg op tegen haar
interview met blockbuster-acteur Ben Whyte.
Maar is hij wel de kwal die hij lijkt te zijn?

Vertaald uit het Frans door Ellis Booi

ISBN 978-90-492-0937-7
ISBN 978-94-023-2975-9 (e-book)
ISBN 978-90-492-1299-5 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Paris-Hollywood*
Vertaling: Ellis Booi
Omslagontwerp: Deanna Halsall, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Deanna Halsall
Zetwerk: Mat-Zet bv

© Editions Flammarion, Paris, 2025
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn broer, Louis

Inhoud

1	Vertigo	9
2	Apocalypse Now	15
3	Groundhog Day	25
4	Firestarter	38
5	The Empire Strikes Back	48
6	Trading Places	62
7	The Day After	67
8	Fame	72
9	Intrusion	86
10	Dirty Dancing	92
11	Wuthering Heights	105
12	A Midsummer Night's Sex Comedy	112
13	Sleeping Beauty	123
14	The Far Side of the World	132
15	The Conversation	142
16	My Name is Nobody	153
17	A Fish Called Wanda	162
18	Les Autres	174
19	La La Land	183
20	The World's End	202
21	Die Another Day	208
22	The King and I	222
23	For Your Eyes Only	235

24	Stranger than Paradise	251
25	Pride and Prejudice	268
26	For Whom the Bell Tolls	285
27	Fight Club	297
28	Requiem for a Dream	313
29	Year of the Dragon	322
30	Guess Who's Coming to Dinner	341
31	The Band Wagon	362
	Dankwoord	379

1

Vertigo

Zelfs het tapijt weet dat ik hier niets te zoeken heb. Het zuigt minachtend onder mijn sportschoenen. Hotel Meurice, vijf sterren, derde etage. Ik scheer langs lijsten van bladgoud, door een te stille gang, waarvan de romige luxe me helemaal lijkt te willen opslokken.

Ik verlang bijna terug naar de chaos beneden. De file op straat, van de Rue Rivoli tot aan Concorde. Geschreeuw, claxons. De helft van het Parijse politiecorps – ik overdrijf nauwelijks – opzijgeduwd, overstelpt. De fans, een draaikolk van mobieltjes, verliefderige bordes en in plastic verpakte bloemen. De paparazzi met hun teleden van bazookaformaat. Nieuwsgierigen die blijven treuzelen en een oploop vormen voor het hotel.

‘Maar wat gebeurt er?...’

‘Het is Ben Whyte, hij schijnt daar te zijn...’

Natuurlijk is hij daar, die malloot. Vanwege hem heb ik me als een *Hunger Games*-figuur door een kluit concurrenten heen moeten worstelen. Ben ik bijna samengesmolten met een veiligheidshek, terwijl een van de oortjeslijfwachten de foto op mijn perskaart bestudeerde, om er zeker van te zijn dat ik niet tot de kwijlende soort van hardcore bewonderaars behoor, tot alles in staat om dichterbij het illustere object van hun begeerte te komen.

En van al mijn fantasieën, vanaf mijn pubertijd.

Ben Whyte.

De acteur die ik vandaag moet interviewen. De ster van mijn generatie.

Ben Whyte en zijn groene ogen. En het kuiltje in zijn ene wang, één maar – de linker – als hij lacht. Jeminee, wat een kuiltje.

Jeminee, wat knijp ik 'm.

Dat zal me leren om me zo uit te sloven. Ben Whyte voor en Ben Whyte na. En dat ik een foto van hem (te paard, in wapenrusting) als bureaublad op mijn computer heb. En dat ik stompzinnig loop te kwispelen. En dat ik me op al zijn films stort. Als een soort speelkwartier met verstand op nul, tussen een Duits-Servisch drama en een documentaire over het uitsterven van soorten. Beetje bij beetje heb ik zonder het te willen me deze knaap toegeëigend en hem voor me opgeëist.

Iedereen heeft zijn kleine obsessies. Iedereen droomt weleens. Maar ik, ik ben filmjournalist bij *L'Œil Hebdo*, het meest vooraanstaande culturele magazine van Frankrijk. Ik had het gevaar moeten zien aankomen.

Als je bij *L'Œil* werkt, krijg je niet alleen steeds dezelfde grappen geserveerd ('Oké, dus je bent vrijwilliger?'), maar je kunt ook in de buurt van de sterren komen. Een beetje. Soms. Bijvoorbeeld als een wereldwijde promotietour Parijs aandoet. Je hebt 'mooie mogelijkheden', zoals de persagenten zeggen.

En zo vind je jezelf dus op een zachte middag in maart terug in de gang van een luxehotel.

Ze kunnen me wat, met die 'mooie mogelijkheden'.

Suites 312 en 314. Voor de deuren, moeilijk te missen, het **xxl**-affiche van de blockbuster die ons vandaag in de maag wordt gesplitst: ingestorte gebouwen, een chaos van verbogen ijzerwerk dat de hemel lijkt te smeken. Het ding heet *Z-End*. *Z* zoals in zombies, maar vooral zoals in zuur en ziek, geen kuiltje: op de voorgrond kijkt de laatste smerige en verwilderde overlevende van de mensheid ons somber

aan. Want het einde van de wereld is droevig. En levende lijken zijn net zo klote als een dunne darm.

Gisteren heb ik vergeefs geprobeerd mijn hoofdredacteur hiervan te overtuigen. Vincent Teyssier-Turpin – door iedereen, inclusief zijn vrouw en zijn tandarts, vtt genoemd, vroeg me naar zijn kantoor te komen. Wippend met zijn grijzende, ruige wenkbrauw. Overtuigd dat hij me het cadeau van de eeuw gaf: ‘Raad eens wie je morgen gaat ontmoeten?’

Dank je wel. Dat je het leuk vindt om foto’s van de Himalaya te bekijken, betekent niet dat je zin hebt om op de top te creperen.

Ik heb meteen geprobeerd eronderuit te komen. Allereerst is *Z-End* gewoon een enorm virtueel pretpark voor necrofiele geeks. Waarom zouden we met de publicatie van een interview de verkoop ervan willen stimuleren?... Zitten die bulldozers van de geglobaliseerde wegwerpcultuur echt op ons te wachten – zeg nou zelf, vtt? Behalve dat ik in werkelijkheid, in shock, alleen maar heb gezegd: ‘Maar Vincent, dat is een achterlijke film.’ Hij nam een trek van zijn elektronische peuk, het gorgelde als een rietje in een bijna leeg glas, en antwoordde: ‘Doet er niet toe, het is Ben Whyte. Twee pagina’s, voor maandag.’

Wat mijn chef, of het grootste deel van het internationale publiek, er ook van mag denken, die vent is allesbehalve een cadeautje. Zoals wij in het vak zeggen: een lastige klant. Te vertalen als: hij eet journalist, bij al zijn maaltijden.

In 2016 liep hij weg bij een directe uitzending van de Amerikaanse zender NBC. De presentator had bedacht hem kleine lettertjes te laten lezen, zoals bij een opticien. Het is bekend dat Ben Whyte zo bijziend is als een mol. De grap irriteert hem, hij weigert. De ander dringt aan... en blijft alleen achter. Slaande deur, snel een reclame erin, schandaal.

Ik heb tenminste niet bedacht hem een bril cadeau te geven.

Tijdens een feest op een jacht ter hoogte van Saint Barth in 2021 gooide hij de mobiel overboord van een knakker die probeerde hem stiekem te fotograferen. Dat het bij die telefoon bleef, kwam alleen maar omdat andere gasten nog net konden voorkomen dat hij die knakker erachteraan smeed.

Ten slotte was er Seoul, vorig jaar. In het kader van een promotie-tour zoals deze, in een hotel zoals dit, verwijderde hij eigenhandig – bij de boord van diens overhemd – de Koreaanse journalist die hem interviewde. Gevalletje lost in translation, naar het schijnt.

Drie uitbarstingen onder vele andere. ‘Mijn ster’ is een bom. Mijn afspraak is over een kwartier, en ik kan de klok bijna horen aftellen.

De deur van suite 312, die als wachtkamer dient, staat open en biedt uitzicht op een samenscholing van uitverkorenen. Mensen lopen in en uit. De drukte loopt over tot in de gang, mensen staan tegen de muur of zitten zelfs op de grond.

Licht geroezemoes. Gedempte opwinding.

Ernaast wordt de toegang tot 314 bewaakt door een stel onverstoorbare reuzen, in anabolen gedoopte standbeelden, in zwart gestoken, geschoren schedels. Als die bij de pers horen, dan ben ik SpongeBob.

De deur staat op een kier. Er is geluid te horen van het interview dat gaande is. Plotseling, Zijn Stem. Onmogelijk te verwarren met een andere. Diep, vol en vibrerend als de ouverture van een opera van Wagner.

Ik ga een hartaanval krijgen. In het Duits.

Ik sta nog steeds stokstijf in de gang te mijmeren over een driedubbele bypass, als Françoise Saunier opduikt, de persagente die het spul organiseert. ‘O hallo, daar ben je Marianne!’ Hoezo: o, hallo? Ik ken haar nauwelijks. Toch verwelkomt ze me alsof we op onze vrije avonden elkaars tenen lakken. Ik veronderstel dat ze probeert een beetje menselijkheid in die grote geldmachine te stoppen. Kus, kus. Wolk parfum, *poudre de fleurs*, met tonen van lichte hoofdpijn. Ik kijk naar

haar kortgeknipte blonde haar, levendige gebaren, de make-up die vermoeidheid en rimpels uitvlakt. Ik reken uit dat zij begonnen moet zijn toen ik op de kleuterschool zat... We zijn waarschijnlijk niet veel veranderd sinds die tijd, geen van beiden. Goed voor haar, jammer voor mij.

‘... twintig minuten!’

Pardon?

‘Ik zeg dat er mensen jaloers op je gaan worden! Je hebt twintig minuten gekregen met Ben.’

Twintig minuten. Ik begrijp het niet. Dit heet een *press junket*. Een promotiefabriek. Lopendebandwerk. De Hollywoodversie van masaconsumptie. Ieder zijn gevriesdroogde interview, in miniplakjes van vier of vijf minuten max, en de volgende. Tenminste, zo gaat het normaal.

Twintig minuten, help. Daar ben ik niet klaar voor. Dat kan ik niet aan. Ik heb niet genoeg vragen. Ik heb niet genoeg levenspunten, zoals dat in videospellen heet.

Ik wil naar huis. Nu meteen.

Aangezien mijn gesprekspartner niet telepathisch is, hoort ze me niet kreunen. Ze denkt dat ze met een echte professional te maken heeft, geen per ongeluk in een volwassen baan beland overjarig schoolmeisje. Elk moment kan ik ontmaskerd worden: ‘En wat doe jij hier, ben je je moeder kwijt?’

Maar nee. Integendeel. Een stralende Françoise Saunier wacht tot ik op mijn beurt ook ga glimmen.

‘Je zult zien, Ben is bijzonder. Heel sympathiek, heel eenvoudig. Ik zou zelfs willen zeggen dat hij authentiek is...’

Natuurlijk.

Wat betekent dat, ‘authentiek’? Hier is niets authentiek, behalve misschien het chique meubilair van suite 312, waar ik eindelijk naar binnen ga.

Het is overvol daarbinnen. Ik stap over camerastatieven heen, zoek een vrije stoel, vind die niet, schuifel naar het verste eind waar een soort hapjesbuffet staat, verschillende drankjes, gebak en een veelkleurige stapel macarons van Ladurée. Ik stop er een met frambozensmaak in mijn mond, felrood en een beetje kleverig, ik heb er meteen spijt van. Het mankeert er nog aan dat ik een soort vampierglimlach krijg.

Net voordat ze naar iemand anders fladdert, geeft Françoise Sautier me de genadeklap: ‘En vergeet vooral niet, Marianne: geen enkele persoonlijke vraag. Daar heeft hij een enorme hekel aan.’

Alsof ik hem zou gaan vragen naar de kleur van zijn onderbroek, of welke Tantra-houding zijn voorkeur heeft. Ja, maar als ik me verspreek? Als ik per ongeluk over de grens ga? Mag ik hem bijvoorbeeld vragen waar hij vandaan komt, zonder dat hij me naar de keel vliegt? Ben Whyte is geen Amerikaan. Voordat hij op negentienjarige leeftijd definitief domicilie koos in Hollywood, werd hij als eenvoudige sterfeling geboren in Auckland, Nieuw-Zeeland. Sindsdien verzamelt hij triomfen. Drie Golden Globes, een acteursprijs in Cannes, maar nog geen Oscar.

Aantekening voor zo meteen: vooral niet over Oscars praten.

Ik pik nog een macaron. Vanillesmaak deze keer, past beter bij tandglazuur. Ik lik de suiker van mijn vingers en probeer een beetje te kalmeren. Vooruit te lopen op de opluchting van erna. Wat is nou twintig minuten op een mensenleven? Bijna niets. Een rit met de metro. Een lekkere douche.

‘Geen persoonlijke vragen’ en klaar is Marianne.

2

Apocalypse Now

De dag loopt ten einde. Geen zin om mijn bedlampje aan te doen. Zelfs geen zin om me te verkleden. Ik lig uitgeteld aan het voeteneind van mijn bed en verroer geen vin. De grote koffievlek op mijn jeans is nog niet helemaal opgedroogd. Er stijgt nog een vochtige huiver van schaamte uit op.

Dat was vanmiddag het eerste wat Ben Whyte zag. Mijn dij. De rechter, van de heup tot aan de knie verkleurd.

‘Schenk jezelf wat te drinken in,’ had ze gezegd, Françoise.

Al twee uur lang speel ik voor mezelf steeds dezelfde film af. Tijdens het eindeloze wachten brei ik angst en ongeduld aan elkaar, één steek recht (alles komt goed), één steek averecht (ik ga dood). Ik pak te net de grote dampende pot op, toen Vriendelijke Organisatrice een laatste keer achter me opdook: ‘Kom. Het is zover.’

Ik maakte een sprongetje van schrik.

Een ster laat je niet wachten: ik moest op stel en sprong naar suite 314, het vlees van mijn dij gestoofd à l’arabica. De hele inhoud van de pot. Minstens een liter, aan mijn bovenbeen te zien. De stapel servetten die ik haastig kreeg aangereikt om de ramp te deppen had niet veel geholpen.

‘*This is Marianne Corvo, from the French magazine L’Œil Hebdo. Ze heeft net een, eh, een klein ongelukje gehad...*’

And this is Ben Whyte.

Het brandt.

Ik ben in de exacte replica van de salon waar ik net vandaan kom, nog een meubelopslag van Lodewijk de Vijftiende of de Zestiende, geen idee om welke koning het gaat. De enige koning is de man die hier troont. Imposant, onbeweeglijk en loom, omlijst door de vergulde ornamenten van zijn fauteuil, zijn kin op zijn vuist steunend, alsof hij zich voorbereidt om recht te spreken.

Alsof hij poseert voor het affiche van een onbekend Shakespeare-aans drama. Macht en duisternis. Alleen het bont en de scheve kroon mankeren er nog aan. Voor de rest stamt hij met zijn kastanjebruine stoppelbaard rechtstreeks van Richard de Derde af: Ben de Eerste, bijgenaamd De Humeurige, net zo innemend als een ophaalbrug tijdens een beleg.

Hoe kun je tegelijkertijd zo massief en zo elegant zijn? En daarbij zo onbeleefd? Hij stond niet op, geen woord of gebaar kon eraf, zelfs geen: 'Treed nader, gij vod!' (Of, in het origineel, met kraag: '*Come forth, thou filthy slob!*') Hij loerde alleen naar mijn dampende dij.

De man en de vrouw die naast hem zaten keken ook toe hoe ik haastig dichterbij kwam – klik, klak, flip, flop – hun gezicht straalde de vage afkeer uit die men gewoonlijk bewaart voor grote insecten die op zomeravonden om lantaarnpalen fladderen.

Zij was donkerharig, hij was mager. Ze waren wazig.

Françoise Saunier stond achter me en probeerde ze voor te stellen. Mensen van Golden Lion, de grote studio die de film produceert. Normaal. Je ontmoet geen sterren van dit formaat zonder dat er een paar vangrails aanwezig zijn. Op mijn beurt heb ik niet onthouden wat hun precieze functie was. Hun namen ook niet. Met mijn gloeiende ziel en opperhuid herinnerde ik me nauwelijks mijn eigen naam.

Niets is verwarrender dan het herkennen van een onbekende. Ben Whyte ziet alleen een vlek, ik zie alleen zijn personages. Allemaal samen in hetzelfde lichaam, op dezelfde stoel. Elk detail van dat gezicht komt me bekender voor dan mijn eigen spiegelbeeld. De net niet te

lange kin, de mooie, stoere kaaklijn. De bovenlip net fijn genoeg om zin te krijgen om in de vlezige andere te bijten. Rechte neus, wijde neusgaten, teken van woede.

En zijn ogen, vooral zijn ogen. Langgerekt, smal, half dicht. Geslagen hond. Maar geen enkele hond, mishandeld of niet, heeft zo'n bosgroene blik. Mos, snelstromend water en naaldbomen. Het territorium van een wolf.

Wat heb ik aan mijn filmliefhebbersillusies. De wolf is geen gezelschapsdier. Het is een gevaarlijke soort. Dit exemplaar nog meer dan alle andere, gek van verveling in zijn vergulde kooi. Toen de persagente verdween om ons 'onder ons' te laten, moest ik de neiging onderdrukken me aan haar rok vast te klampen. De klik waarmee de deur zich sloot klonk als een celdeur. En toen vond ik het een goed idee om op het eerste het beste ding te gaan zitten.

Het eerste het beste ding bleek een mens te zijn.

Een vierde medeplichtige. Comfortabel onderuitgezakt op zijn canapé. Moeilijk te missen. Toch lukte het mij hem te verwarren met een kussen. Toen ik zwaar op zijn knieën landde, slaakte iedereen een kreetje, zelfs ik. Bliksemsnel stond ik op, vol tegen de salontafel.

Geslinger. Gerinkel. Een glas rolde tegen de kant van het dienblad aan.

Ben Whyte zei: 'O God.'

Eens houd ik hier misschien een mooie anekdote aan over. Het soort verhaal dat je graag aan het eind van een maaltijd uitgebreid vertelt, tot vermaak van het publiek. 'O ja, Marianne, vertel nog eens hoe je op Ben Whyte bent gaan zitten!' 'Niet op Ben Whyte, jongens, niet op Ben Whyte. Maar wacht, ik ben nog niet klaar...'

Ooit, maar niet deze avond en niet binnenkort. Deze avond beleef ik alles in het donker nog een keer en droom ik ervan mezelf in een vuilnisbak te stoppen, deksel dicht en wachten op de gemeentereiniging.

De ster bewoog een beetje op zijn zetel. Zijn kille blik recht op mij gericht. Overduidelijk ondertiteld met: ‘Beginnen we nog, te ja of te nee?’

Te nee.

Ik zei: ‘*What...*’

En nog eens: ‘*What...?*’

En daarna niets.

Grote winderige leegte.

Ik had vragen voorbereid. Ik had ze vertaald, uit mijn hoofd geleerd. Vanmorgen op kantoor nog nagelezen. En in de metro nog eens. Nogmaals in de suite hiernaast, waar ze blijkbaar zijn blijven steken, in gezelschap van de macarons.

Hij boog zich voorover. Er viel een lok over zijn voorhoofd: ‘*What... what?*’

Wat is wat?

Ik zag de afzichtelijke afbeelding op zijn t-shirt: een hoofd in ontbinding, dat met zijn tong in zijn oor peutert. En vlak erboven, grijs op zwart, in gotische letters, de naam van een of andere obscure metalgroep: *The Dead Cherries*. De Dode Kersen.

Dood. *Dead*.

Braindead, The Walking Dead... Shaun of the Dead... Evil Dead.

Z-End.

‘Hoe...’

Dead...

‘Hoe is het om... met zombies te filmen?’

Ja, dat heb ik echt gevraagd.

‘Nou, ik... Wacht even. Hoezo, met zombies?’

‘Eh... Ik bedoel...’

(helemaal niets)

... Is dat anders dan... met mensen?’

Schipbreuk. Titanic. Lusitania.

De neusgaten van Ben Whyte trilden. ‘Het zijn geen echte, weet u. Die zombies. En in *Jurassic Park* zijn het ook geen echte dinosaurussen. Ik hoop dat u niet al te teleurgesteld bent.’

‘Eh, nee, helemaal niet. Ik wilde alleen weten of u... eh, plezier had van...’

(nog steeds niets)

... *Eh, a good screw.*’

Er gaat een rilling door de rijen.

Het was duidelijk. Geen persoonlijke vragen.

We hebben het nooit over versprekingen gehad.

Ik struikelde over mijn woorden: ‘Nee, nee, NEE! Crew, crew, niet screw! Een team, een goed team. Niet... niet een...’

Er lichtte iets op in de ogen van Zijne Majesteit.

Aan zijn linkerkant kromp de donkerharige ineem. Aan zijn rechter trok de magere langzaam zijn mobiel. Achter mij stootte de canapé een zacht wanhopig piepje uit.

De stilte duurde eindeloos.

Tik, tak.

Ben Whyte haalde zijn hand door zijn baard. De hand van een wurger. Groot, breed, vierkant. Met een grijze metalen ring aan de pink, maffiose koketterie.

Hij nam de tijd om een sigaret op te steken. Dunhill rood. Alsof wij er niet waren. Ik niet, de handlangers van Golden Lion niet, en het rookverbod niet. Het hotel heeft zelfs voor een schitterende asbak van Baccaratkristal gezorgd, die al tjokvol peuken zit.

Uiteindelijk zei hij te rustig, in een wolk van verleidelijke rook: ‘Gaat u dan tenminste zitten. Laten we dan eindelijk echt beginnen met dat *fucking* interview.’

Fucking.

Tik, tak.

Ik haastte me te gehoorzamen, waarbij ik nu goed oplette dat ik

niemand zou pletten. Van de weeromstuit ging ik bijna in de leegte zitten. Miraculeus wist mijn kont de leuning van de canapé te vinden. Daar ben ik op blijven hangen.

Hij maakte zijn nog maar net aangestoken sigaret uit. ‘Ik luister.’

‘Ik ook.’

‘Pardon?’

‘Pardon.’

...

Eh, oké dan. Dus. Over de zombies...’

‘Alweer. Ja?’

‘Nou, ik... Houdt u van zombies?’

‘Wie, ik? Bedoelt u als toeschouwer?’

‘Ja, maar nee... O, nee, niet...’

(... geen persoonlijke vragen)

U... eh... de ander. Houdt die van zombies?’

‘Welke ander?’

‘De andere, in *Z-End*...’

‘Mijn personage?’

‘Ja, dat bedoel ik, houdt die van zombies?’

‘Heeft u de film gezien?’

‘Natuurlijk, ik –’

‘Nou, dan heeft u toch kunnen constateren dat hij zijn tijd besteedt aan het in stukken snijden van zombies. Terwijl zij proberen hem op te peuzelen. Niet?’

‘Ja.’

‘Dan heeft u al het antwoord op uw... vraag, lijkt mij.’

‘Maar... toch niet helemaal. Rood vlees bijvoorbeeld... Dat vinden we lekker, en toch...’

...’

Ik weet niet wat me bezielde. Achteraf bezien stel ik bij mezelf een aanval van krankzinnigheid vast. De mensen van Golden Lion keken

elkaar aan, zich waarschijnlijk afvragend of ze moesten ingrijpen, of het Ben Whyte zelf laten opknappen.

Hij zei: 'Ik concludeer hieruit dat u niet vegetarisch bent.'

Dertig seconden stilte, oog in oog. Dat is lang, dertig seconden in al dat groen.

En toen schudde ik 'nee' met mijn hoofd, zo hard dat de speld die mijn knot bij elkaar hield wegsprong als een vluchtende kikker en bij zijn voeten terechtkwam.

Hij spitste zijn lippen. Door een dichte mist van schaamte en haren zag ik dat hij zich naar voren boog. Ik dacht dat hij het ding zou oprapen. Maar nee. Hij bleef voorover zitten, met zijn armen om zich heen, alsof hij hevige pijn had.

Te erg, het is te erg.

Ik wilde me verontschuldigen... 'Ik laat u nu met rust. Sorry dat ik zo kleverig ben geweest.'

Ik realiseerde me dat ik echt 'kleverig' had gezegd.

Clumpy. In plaats van 'onhandig'. *Clumsy*.

Alweer verraden door het Engels. Toch ligt mijn jaar in Dublin, met een Erasmusbeurs, nog niet zo ver achter me. Sinds die levendige periode van onderdompeling in de Guinness, ziet iedereen, ik zelf in de eerste plaats, me als tweetalig. Het is zelfs geen moment in me opgekomen om voor vandaag een tolk te vragen.

Nog steeds dubbelgevouwen, kwam er een soort hik uit Ben Whyte. En dan nog een. Zijn schouders trilden heftig.

Stuiptrekkingen van de slappe lach.

Plotseling kwam hij overeind, probeerde te praten, stikte bijna, zijn ogen traanden, en daar ging hij weer. Toen zag ik het kuiltje verschijnen, die vrolijke plooi in zijn wang, en dat deed de deur dicht. Ik had net zo goed in tranen kunnen uitbarsten, maar ik werd aangestoken door zijn hilariteit. Mijn tas gleed op de grond, ik hing op de rand van zowel mijn leuning als een zenuwtoeval.

Ik merkte niet meteen dat hij uiteindelijk gekalmeerd was. Dat ik nu als enige zat te grinniken in deze wachtkamer van de hel. Ik raapte mijn spullen bij elkaar en dacht aan de geduchte wenkbrauwen van VTT als hij het nieuws zou horen. Dat interview, ouwe jongen, dat kun je op je buik schrijven, net als ik.

Ik was bijna bij de deur.

‘Hé... Hoe heette je ook alweer?’

‘Corvo. Marianne Corvo.’

‘Marianne, wil je het niet ten minste nog een keer proberen – even maar?’

Ik verstijfde, bijna minder stomverbaasd dan het trio bloedhonden.

‘Vooruit, kom terug.’

Shit.

Toen ik gehoorzaamde keek hij me aan met die grote, schofterige glimlach, die zijn jukbeenderen optrekt, zijn kin een beetje uitrekt en massa's laat zwijmelen. Zo anders dan het humeurige en hautaine roofdier van het begin. Ik kreeg het voor elkaar om normaal te gaan zitten.

‘Hoe oud bent u, Marianne?’

Heel amusant, de rollen zijn omgedraaid.

‘Achtentwintig.’

‘Echt, ik dacht dat u jonger was. Bent u al lang journaliste?’

‘Ongeveer vijf jaar.’

‘O, juist, toch al...’

En bedankt hè.

‘Weet u aan wie u me doet denken?’

Nee, aan wie? Borat? Dumb en Dumber? Totaal geen zin om dat te weten. Ik kreeg mijn arme haarspeld in het oog, die vergeten op de grond lag, vlak bij zijn mooie zwartleren schoen.

‘Aan Peter Sellers. Kent u die?’

Ik had het bijna goed. De betreurde Peter Sellers. De geweldige komische acteur van de jaren zestig. Beroemd vanwege zijn rollen als wandelende catastrofe, vooral in *The Party* (hij stuurt een feest in de war) en *De Roze Panter* (hij verknoeit een onderzoek).

‘Ik had hem graag ontmoet...’

Weet hij dat de kerel voor Whytes geboorte al dood was?

‘Nu, dankzij u, is het bijna alsof dat is gebeurd.’

Oké, Ben Whyte heeft me alleen maar teruggehaald om me voor gek te zetten. Zijn kuiltje ontspannen ten koste van mij, tussen twee lichten serieuze mensen.

‘Goed, waar waren we? O, ja, rood vlees. We hadden een discussie over zombietartaar...’

En toen zag hij mijn gezicht. Hij moet medelijden hebben gekregen. ‘*Never mind*. Kom op, we gaan door.’

Te laat.

Nog net tijd om twee armzalige vragen te stamelen, en Françoise Saunier kwam me al bevrijden, op de voet gevolgd door een televisie-team.

Iedereen stond op. Deze keer nam zelfs Ben Whyte die moeite. Ik stond vlak voor zijn neus.

Nou ja, voor zijn borstkas. Ik vond hem te lang voor mij. Ik vroeg me af hoe het zou zijn om hem te beklimmen. Lichte duizeling. Net voordat hij mijn uitgestoken hand negeerde en me in zijn armen nam.

In zijn fokking echte armen.

Nou ja, bijna. Natuurlijk weet ik wel wat een *hug* is, zo’n vage formele omhelzing, schijnhartelijkheid op z’n Amerikaans. Maar toen Ben Whyte mijn schouders aanraakte, vergat ik het hele bestaan van dat gebruik. Ter verdediging, ik had net zijn geur ontmoet. Plotseling opgeslokt door een onuitsprekelijk bewijs van menselijkheid. Tabak, schone kleren, verbena. Ik reageerde instinctmatig.

Een zeer Frans instinct.

Hij boog naar voren voor een omhelzing, ik rekte me uit voor een kus. Een seconde van verwarring, een ongelukkig afglijden tegen de zachtste baard in de hele geschiedenis van de mannelijke beharing... en mijn mond eindigde in zijn hals.

Het zachte, onbeholpen, zuigende geluidje op zijn huid zal me tot aan het eind van mijn dagen bijblijven.

Het spreekt vanzelf dat, als ik besef dat ik chef Wenkbrauw moet inlichten, ik hem een lichtelijk afgezwakte versie van de gebeurtenissen opdis. Eigenlijk is een gestoofde dij bijna een arbeidsongeval, en...

‘Ik geef geen snars om jouw koffieverhaal!’

Geen enkel medelijden. Het is zeven uur ’s avonds en ik krijg een historische uitbrander via de telefoon.

‘Dus, wat jij gaat doen Marianne, jij gaat het nog eens overdoen.’

‘Maar...’

‘Maar niets, Ben Whyte is de coverstory van het volgende nummer. Ben je dat soms vergeten? Je ziet maar hoe je het aanpakt, maar ik wil zijn verhaal maandagmorgen op mijn bureau hebben. Dus jij gaat de persagent weer bellen. Meteen. Je zegt haar dat je het interview moet afmaken.’

‘Maar het is te laat, ik...’

‘Los het op. Het artikel, verdomme. Maandag.’

Hel en verdoemenis.